27/09/2024

27 Σεπτεμβρίου: Εορτάζει η Αγία Νεομάρτυς Ακυλίνα

/ Βίοι Αγίων

Σήμερα, 27 Σεπτεμβρίου, η Εκκλησία τιμά τη μνήμη των Αποστόλων εκ των Ο΄ Αριστάρχου, Μάρκου και Ζήνωνος, των Μαρτύρων Καλλιστράτου και Γαϊανής και της Αγίας Νεομάρτυρος Ακυλίνης.

- *Γράφει ο Λάμπρος Σκόντζος, Θεολόγος*

Αγία Νεομάρτυς Ακυλίνα: Η πανέφημη νύμφη του Χριστού

Μια κατηγορία Νεομαρτύρων είναι και τα νεαρά κορίτσια, τα οποία, παρά το άωρο της ηλικίας τους, ομολόγησαν την σώζουσα πίστη τους στο Χριστό, βασανίστηκαν και έχασαν τη ζωή τους, από την μανία των αλλόθρησκων και βαρβάρων τυράννων τούρκων. Μια από αυτές υπήρξε η αγία ένδοξος Νεομάρτυς Ακυλίνα από τη Θεσσαλονίκη. Μια πραγματικά πανέφημη νύμφη του Χριστού. Ένα εύοσμο άνθος του χριστιανικού λειμώνα.

Γεννήθηκε στο χωριό Ζαγκλιβέρι της Θεσσαλονίκης, στην επαρχία Λαγκαδά, το 1745, όπου σώζεται ως τα σήμερα, το ερειπωμένο σπίτι της. Ο πατέρας της ονομαζόταν Γεώργιος, ενώ της μητέρας της αγνοούμε το όνομα. Ήταν χριστιανοί και ζούσαν μια συνηθισμένη αγροτική ζωή. Η Κόρη τους Ακυλίνα ζούσε μαζί τους και είχε ριζώσει στην παιδική ψυχή της την πίστη στο Χριστό. Είχε δε ασυνήθιστη σωματική ομορφιά.

Όταν η Ακυλίνα ήταν 19 χρονών συνέβη ένα τραγικό γεγονός. Ο πατέρας της μάλωσε με κάποιον τούρκο και πάνω στον καυγά τον σκότωσε. Μετά από αυτό αναστατώθηκε όλο το χωριό και οι κάτοικοι έτρεξαν να κρυφτούν, διότι τα αντίποινα από τους τούρκους αναμένονταν να είναι φοβερά. Σε τέτοιες περιπτώσεις οι βάρβαροι ασιάτες τύραννοι προέβαιναν σε μαζικές σφαγές αθώων, για παραδειγματισμό, να μην επαναληφθεί βιαιοπραγία εναντίον τούρκων.

Τουρκικά αποσπάσματα έψαχναν παντού το φονιά Γιώργη, ώσπου τον εντόπισαν, τον συνέλαβαν και τον οδήγησαν στις τουρκικές αρχές. Το τοπικός κατής, ο οποίος ονομαζόταν και ιεροδικαστής, διότι δίκαζε σύμφωνα με τις διατάξεις του Κορανίου και της σαρία, δηλαδή του ισλαμικού νόμου, ανάκρινε το φονιά και μετά

την ομολογία του, του γνωστοποίησε τις συνέπειες της πράξεις του, η οποία ήταν θάνατος δια απαγχονισμού. Τον ενημέρωσε όμως, ότι είχε τη δυνατότητα να γλυτώσει τη ζωή του αν ήθελε να εξισλαμισθεί. Ο ισλαμικός νόμος παρείχε αυτή τη δυνατότητα σε αλλοθρήσκους οι οποίοι είχαν διαπράξει εγκλήματα, να απαλλαγούν από τις συνέπειές τους, με την προσχώρηση στην μουσουλμανική θρησκεία. Και μάλιστα, όχι μόνον απαλλάσσονταν οι εξωμότες από τις συνέπειες των εγκληματικών τους πράξεων, αλλά και επιβραβεύονταν από το οθωμανικό κράτος, με φοροαπαλλαγές, κατάληψη υψηλών κυβερνητικών θέσεων και απόκτηση πλούτου.

Ο Γιώργης δείλιασε μπροστά στην απειλή του θανάτου και αποδέχτηκε να ασπασθεί το Ισλάμ, για να γλυτώσει τη ζωή του. Επίσης υποσχέθηκε στον κατή ότι με τον καιρό θα έπειθε και την οικογένειά του να αλλαξοπιστήσει. Αμέσως παραδόθηκε στους μουλάδες, οι οποίοι του έκαμαν περιτομή και του ζήτησαν να κάνει το λεγόμενο «σαλαβάτι», την «ομολογία πίστεως» του Ισλάμ. Έτσι αθωώθηκε από την κατηγορία του φόνου και αφέθηκε ελεύθερος. Μάλιστα του έδωσαν αρκετά χρήματα και του υποσχέθηκαν τιμές και αξιώματα.

Η φήμη ότι ο Γιώργης αλλαξοπίστησε και τούρκεψε έπεσε σαν κεραυνός στην ευσεβή σύζυγό του και στην αγνή και πιστή κόρη του την Ακυλίνα. Το ίδιο και στους συγχωριανούς του, οι οποίοι, με θυσίες και ταπεινώσεις κρατούσαν αιώνες την αληθινή πίστη στο Σωτήρα και Λυτρωτή Χριστό. Στεναχωρήθηκαν πολύ και επαναλάμβαναν όλοι, μικροί μεγάλοι, με ένα στόμα, διερωτώμενοι: «Είναι δυνατόν να βρεθεί Ζαγκλιβερινός να προδώσει την Πίστη του;»!

Η σύζυγός του και η κόρη του ήταν απαρηγόρητες για το κακό που μπήκε στο σπιτικό τους. Τον Γιώργη τον θεωρούσαν πλέον «ξένο σώμα» στην οικογένεια. Ντύθηκαν μαύρα ρούχα, κλείστηκαν στο σπίτι τους και έκλαιγαν απαρηγόρητα, μέρα και νύχτα για το κατάντημα του συζύγου και πατέρα, ο οποίος έγινε προδότης της Πίστεως. Η καλή σύζυγος προσπαθούσε με καλοσύνη και αγάπη να τον πείσει να συνέλθει και να μεταστραφεί στην πίστη στον αληθινό Τριαδικό Θεό, να μετανοήσει, να εξομολογηθεί, να χρισθεί με το Άγιο Μύρο και να ενταχθεί ξανά στην σωστική αγκαλιά της αγίας Εκκλησίας του Χριστού. Αλλά εκείνος, τυφλωμένος από τη δαιμονική ενέργεια, η οποία τον είχε καταλάβει και τα χρήματα και τα δώρα που του έδωσαν οι αλλόθρησκοι τύραννοι, δεν ήθελε να ακούσει για μεταστροφή. Δεν ήθελε να ακούει το όνομα του Χριστού! Άλλωστε σκεφτόταν πως, αν απαρνιόταν το Ισλάμ τον περίμενε βέβαιος θάνατος! Αντίθετα μάλιστα, προσπαθούσε να τις μεταστρέψει και αυτές στο Ισλάμ, όπως είχε υποσχεθεί στον τούρκο κατή. Ήταν ένας από τους όρους της αθώωσής του.

Βλέποντας η ευσεβής σύζυγός του ότι ήταν μάταιο να τον μεταπείσει, έπαψε να

ασχολείται μαζί του και άρχισε να φροντίζει την αγαπημένη της κορούλα. Της μιλούσε για το Χριστό και την νουθετούσε να μην απαρνηθεί ποτέ και για καμιά αιτία την πίστη της. Της έλεγε πως ο μεγάλος μας θησαυρός ημών των Χριστιανών είναι η ορθόδοξη πίστη μας. Η συνετή εκείνη γυναίκα ήξερε πως οι τούρκοι κάποια στιγμή θα απαιτούσαν και τον δικό τους εξισλαμισμό. Διαισθάνονταν και το δικό τους επερχόμενο μαρτύριο.

Το κακό δεν άργησε να έρθει. Το έτος 1764 ο γιός του πασά της Θεσσαλονίκης είδε την Ακυλίνα στη βρύση του χωριού, η οποία έπαιρνε νερό και θαμπώθηκε από την ομορφιά της. Ζήτησε να μάθει πια ήταν και ανήγγειλε στον πατέρα του, ότι θέλει να κάνει σύζυγό του την όμορφη ρωμιά. Εκείνος έστειλε διαταγή στον εξισλαμισμένο Γιώργη να δώσε την κόρη του στο γιό του, αφού πρώτα την πείσει να εξισλαμισθεί και γίνει τουρκάλα. Ο εξωμότης πατέρας θεώρησε μεγάλη τιμή του να συμπεθερέψει με τον πασά της Θεσσαλονίκης και γι’ αυτό έτρεξε περιχαρής

στο σπίτι του να αναγγείλει το «μεγάλο γεγονός» στην ίδια και τη σύζυγό του.

Οι δύο γυναίκες πάγωσαν κυριολεκτικά από το θράσος του εξωμότη Γιώργη. Χωρίς καν το σκεφτούν τον πέταξαν έξω από το σπίτι και του διαμήνυσαν ότι δεν ήθελαν πια να έχουν σχέσεις μαζί του, δεν ήθελαν να τον ξαναδούν τα μάτια τους. Εκείνος δεν υποχώρησε, άρχισε με γλυκόλογα και ταξίματα να προσπαθεί να πείσει την Ακυλίνα να δεχτεί τις προτάσεις του. Όμως εκείνη παρέμενε ασυγκίνητη. Τότε έτρεξε στις τουρκικές από τις οποίες ζήτησε να αρχίσουν τα βασανιστήρια για να κάμψει την άρνησή της.

Πριν φτάσουν οι τούρκοι χωροφύλακες να τη συλλάβουν, η μητέρα της την εμψύχωσε συμβουλεύοντάς την: «Παιδί μου πρόσεχε, μην αρνηθείς το Χριστό. Αυτή η ζωή είναι πρόσκαιρη μπροστά στον Παράδεισο και στην αιωνιότητα της μακάριας ζωής»! Οι βασανιστές της την άρπαξαν και την οδήγησαν στον τόπο του μαρτυρίου, αρχίζοντας τα βασανιστήρια. Τη γύμνωσαν και άρχισαν να τη μαστιγώνουν ανελέητα με βέργες και συρμάτινα μαστίγια. Το νεανικό κορμί της γέμισε πληγές και το αίμα έτρεχε ποτάμι, ποτίζοντας τη μακεδονική γη. Εκείνη υπόμεινε με πρωτοφανή καρτερία τους αφόρητους πόνους, έχοντας συνεχώς το κεφάλι της υψωμένο στον ουρανό και φωνάζοντας, με όση δύναμη της είχε απομείνει, επαναλαμβάνοντας αδιάκοπα: «Είμαι Χριστιανή και Χριστιανή θα πεθάνω»! Μάλιστα ήλεγχε την πλάνη των βασανιστών της.

Τρία ολόκληρα ημερονύχτια τη βασάνιζαν χωρίς έλεος οι κτηνώδεις βασανιστές της. Το απόγευμα της τρίτης ημέρας, πλημυρισμένη από τα αίματα και παραμορφωμένη από τα κτυπήματα, την πήγαν στο σπίτι της. Πίστευαν πως αν την έβλεπε σε αυτή τη δεινή κατάσταση η μητέρα της, θα την έπειθε να αλλαξοπιστήσει και να παντρευτεί το γιο του πασά. Αλλά συνέβη το αντίθετο. Η ηρωική μητέρα πήρε στην αγκαλιά της το σπλάχνο της και αντί άλλων, τη ρώτησε: «Παιδί μου μήπως δείλιασες και αρνήθηκες το Χριστό;». Η Μάρτυς της απάντησε: «Μητέρα έκανα όπως μου είπες. Το διαμάντι που μου εμπιστεύθηκες το φύλαξα καθαρό και αμόλυντο και τώρα πάω κοντά στο Χριστό και Θεό μου»! Αμέσως ξεψύχησε και η αγία ψυχή της πέταξε στα ουράνια να συναντήσει το Νυμφίο της Χριστό. Ήταν 27 Σεπτεμβρίου 1764, 19 ετών. Το αμόλυντο και άγιο λείψανό της άρχισε να ξεχύνει μια ουράνια και ανέκφραστη ευωδία. Σε λίγο η ευωδία πλήρωσε όλο το χωριό!

Οι τούρκοι, θέλοντας να αποστερήσουν τις τιμές στο ιερό λείψανό της, το άρπαξαν και το έθαψαν σε τουρκικό νεκροταφείο, δίπλα στην πλατεία του χωριού, θεωρώντας την ως μουσουλμάνα! Ήθελαν να δείξουν με αυτή την απαίσια πράξη τους ότι την έκαμαν μουσουλμάνα μετά το θάνατό της! Οι δρόμοι, από όπου πέρασε το άγιο λείψανο ευωδίαζαν για μέρες! Το ίδιο βράδυ, μόλις σκοτείνιασε,

ένα ουράνιο φως, σαν λαμπερό αστέρι, κατέβηκε και στάθηκε πάνω από τον τάφο της, μένοντας εκεί για ώρες!

Οι Χριστιανοί του Ζαγκλιβερίου δόξαζαν το Θεό για την τιμή και την ευλογία, η οποία επισκέφτηκε το χωριό τους, στο πρόσωπο της ηρωικής Μάρτυρος Ακυλίνας. Αλλά λυπόνταν που στερήθηκαν το ιερό της λείψανο. Όμως τρεις ηρωικοί Χριστιανοί νέοι, σωστά ηρωικά παλληκάρια του Χριστού, αποφάσισαν κάποια σκοτεινή νύχτα, να κάμουν κάτι εξαιρετικά παράτολμο, να ξεθάψουν και να κλέψουν το ιερό λείψανό και να το θάψουν σε ασφαλή τόπο. Κατά την παράδοση, τα ονόματα των τολμηρών αυτών ανθρώπων ήταν Τσόπλας, Καλημέρης και Μπούκλας, οι οποίοι λέγεται πως έκαναν όρκο να μην μαρτυρήσουν ποτέ σε κανέναν το μυστικό, γιατί θα υπήρχε ο φόβος να βρεθεί το άγιο λείψανο στα χέρια των Τούρκων.

Η μνήμη της τιμάται στις 27 Σεπτεμβρίου, την ημέρα του ηρωικού της μαρτυρίου.